

PAPETU

—Sempre que segueixo an aquesta xicota, me la tinc de carregar.

ROYAL CONCERT

Fabelló de Meda

El Rei dels Music-Halls

LAS IMPERIALES

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit

Totes les nits a les 10 y mitja el magnific espectacle

LE TORÉADOR

GRAN EDÉN CONCERT

Asalto 12

Music-Hall Concert-Restaurant Parisiè

TURÓ-PARK

Esplèndit lloc
d'ATRACCIONS

Obert tarde i nit
Cafè - Restaurant

SATURNO PARC

Monumentals Sports i originals
atraccions. — Centre de diversió
esplèndida i artistica. — Seguretat
mecànica

POSADA PRIM

Ronda Sant Antoni, 29

Esmerat servei en coberts i a la carta

Luxoses habitacions

Posada MAYORAL

(Abans Puerto Rico)

Boniques habitacions a preus excessivament módics, amb timbres i
electricitat

Molta netedat

Sant Rafel, 10

DEMANEU "ANIS PAPITU" I LICOR "ORO LÍQUIDO"

IMPOTENCIA

Quan hagin fracassat tots els tractaments sense
obtindre resultat, acudiu al

— Carrer del CARME, 56, Clínica —
i des de el primer dia observareu un assombrós èxit

Centre de venda al per major
de periódics i setmanals i
— tota classe de llibres —

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàllic

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions, reparacions
Lloguer i venda a plassos
— PONENT, 42 —

EXCURSIO COL·LECTIVA París - Londres - Gante - Bèlgica

que sortirà el 9 de setembre pròxim, organitzada per la
«Bohemia». Bitllet Barcelona-París, anada i tornada,
valeder per a trenta dies: en 3.ª classe, francs 65; en 2.ª,
francs 100.

Comprement Hotel i Restaurant, propina i cotxes a
la arribada: en 3.ª, francs 100; en 2.ª, francs 150.

Quedara tancada l'inscripció el 15 d'agost. — Pera
més detalls: Casa Bastida, Passeig de Gràcia, 18.

¡Delirium Tremens!

Primer tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, trimestre. Ptes. 2
Estranger, 8
Pago anticipat.
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

(Imprescindible per a tot veritable llegidor de PAPITU)

Diumenge, 3.—Santa Cira.—Calefacció central masculina i femenina.—Admirable i despampanant aspecte *pudorífic* de la molt noble ciutat dels comtes i dels comptes. No n'hi ha ni un pam de net. Escombraries per ací i per allà. Indubtablement que hem conseguit presentar una atracció amb que l'infatigable Societat de ídem de forasters no hi contava. Per cert, que nosaltres els donarem als membres de l'entitat un nou títol que poden ben bé incloure en les seves proclames: *Barcelona, permanentes oposiciones al títol*. L'Ajuntament se reuneix... i casi bé acorda deixar els munts d'escombraries en els mateixos llocs. Un palpable exemple de política francament marroquí.

Dilluns, 4.—Sant Tertul·li.—Que si passará això, que si farán allò, que si hi haurà terravastall... Total res: vaga pacífica però important. A les esquiroles, les vaguistes els hi tallen el *moño*. Are sí que quan les esquirlades tornin a treballar se veurán precisades a posar-se *moños*.—A la ciutat de Terrassa (ont per cert el dia abans va ésser homenatjat el veterà *Isclé Soler*, actor que pot servir de model a moltes de les *eminències* que's passen per les Rambles), hi ha trets, cargues i agafades. Els escanya-pobres que feien treballar onze hores a la nit, a l'hora de tancar aquesta verda edició encare no han sigut empresonats.—Arriba la *Maria* den *Bolados*, de pendre els banyes d'*Archena*.

Dimars, 5.—Sant Afra.—Trobem en *El Siglo* an en *Ventura*, que's compra unes despampanants sabates. Ens anuncia que s'en va cap a Londres, París, Berlín i Afganistán a contractar *fongleurs*, atletes i *clowns*, pel *Circo Equestre* que aquest hivern hi haurà en el *Tívoli*. Nosaltres creiem que'n *Ventura* solament arribant se a l'Ajuntament, trobaria inapreciables artistes de barra fixa i pallassos de mèrit reconegudíssim.—Arriba de París en *Xiró*, pintaire ros i cartellista. Ve de *reñir con los franceses y de adorar a las francesas*.

Dimecres, 6.—Sant Felicitíssim.—En *Juan de Dos*, en el *Ciero*, ens recorda oportunament la mort den *Bartrina*. Nosaltres recordem als senyors qui mangonegen i que mai se'ls hi cau de la boca la paraula *calalà*, que en *Bartrina* hi té més dret que més de cinquanta de figurar en la *Galeria de Catalans il·lustres*. Això sí, si'l pengem que no li faci el retrat el qui va fer el den *Verdaguer*, que té un *fondo de marengue* que enamora.—Copia d'un avís, que varem veure en una liquidació de robes de la Ronda de Sant Antoni: *No toquen las piegas*.—Soberbia aparició, en el carrer Nou, de la

Do ñinga, acompanyada den *Prunies*. Ell ha tornat gras i bo de fora... és a dir, de passar dos anys a l'estaro.

Dijous, 7.—Sant Vutrici.—Aiguada i tronada per la matinada. Llampegada per la tarde i refredada per la nit. Mercès al xàfec, se netegen els carrers de la part alta i s'acaben d'embrutar els baixos.—La vaga fabril, bona i sana. Tots ho volen arreglar, però no hi ha qui posi fil a l'agulla.—Una atrocitat, que dediquem als nostres amics: *Quin és l'home que té millors caixals?* Doncs... un bisutaire que ha posat en l'aparador el següent lletrero: *Diamantes de boros*.

Divendres, 8.—Sant Llarg.—Preparatiu de la festa major de Gracia. Sembla que aquest any hi haurà grans sorpreses. La *Maria*, la *Malia*, la *Sunta*, la *Pepa*, l'*Angeleta* i la *Munela* se preparen a no deixar-ne ni un.—De la llista d'un restaurant: *Polla a la cocotte*. Bon menjar!

Dissabte, 9.—Santa Alegria.—Aborriment general. No passa res. A l'*Eden*, els mateixos amb les mateixes de sempre. Ens diuen que lo mateix en aquest centre d'esbarjo que en l'*Alcázar*, pel proper setembre hi haurà grans novetats. Per are, a excepció de l'*òpara* i dels problemes econòmics, res,... res,... *requiescat in pace*. Amen.

Del camp

L cas va ocorre en un mas ont totes les festes hi van a passar el dia moltes nenes engrescadores i molts joves d'aquells que's porten l'oli.

En una de dites festes en que la concurrencia era molt nombrosa (d'ambdós sexes) després d'haver jugat al jòc dels disbarats, jòc dels enamorats i altres jòcs per l'estil, un dels més barrilaires joves de la colonia diu amb énfasi: *A la noia que endevini la paraula que vull dir, li dono un duro. Aquesta paraula comença per una c i es una cosa que's porta molt amagada*.

Les noies pensen un moment i tot seguit se cubreixen de rubor; n'obstant i això una s'atreveix a dir-li: *Aquesta paraula es coll*. «No, senyora» respón l'esmentat jove. Una altre de petiteta diu: *Doncs serà colze*. «Tampoc, tampoc» I així moltes altres van volguer veure si ho endevinaven, fins que no quedant ja casi cap paraula que comencés en c, una xamosa senyoreta, tota sofocada va dir, casi a mitja veu: «Cul...» A lo que respón el jove: «Deu rals per l'aproximació».

—Ditxoses cigales: crèguim que m'han posat un cap com un bombo.
—Mentres no li posin el bombo a un altre puesto...

INFORMACIO SENSACIONAL

EL PAPITU SE'NS CASA!!

(Continuació)

EN PLE ENIGMA

DESERATS, lassos, emp... ipats, fastiguejats per no poguer desxifrar qui es la que'ns ha robat el cor del nostre veritable PAPITU, anàvem a clausurar aquesta sensacional informació. La planxa —una planxa tan grandiosa com la que vàrem fer quan organisàrem el ball de mi-carême de 1911— anava a coronar els nostres perllongats esforços. Nosaltres, nosaltres, derrotats! Nosaltres, vençuts com els refinats búlgaros!... Nosaltres, xiulats com si fóssim el Gallo en tarde de pegal...

Quedàrem en que ni la *Brígida* i les seves educandes ne sabien res del casori. A qui preguntar?... Per ont esbrinar?... Al carrer altra volta, a regirar-ho tot, de l'*Alja* a la Meca, que diu un gloriós senador del regne, molt conegut de vostès i que per més senyes es la mateixa persona a qui preguntant-li una vegada una senyora francesa quina hora era, el nostre gran home va respondre: *La une,... pardon!... un quart de deux...*

Ens avergonyíem per moments. Tothom s'en reia de nosaltres, car el fracàs era evident. Quin Waterloo el nostre!... Ni el de la famosa Solidaritat, que tant rodoneta ens va sortir. Qué pensarien de nosaltres les nacions estrangeres? Qué diria de nosaltres el *Mestre Baratta*!... Quin fóra el parer de l'autor de la *Pomada Panchol*... Com s'en burlarien de nosaltres el fotògraf *Marleti*, en *Vilalta* i *Comes*, *Don Francisco Roselló* i

—Segueix-me.

—Ont?

—Fiat i vina al meu costat.

—Ens pendrà per bojós i ens agafaràn.

—Vina, anem a esbrinar-ho tot...

—Qui ets tu que tot ho sabs?

—Sóc el Destí... amb vinticinco duros i descompte.

Llegeix:

I me va allargar una targeta, que deia aixís:

Juana Machbet, ecadadora de cartas

Ronda de San ..., n.º ..., piso ...

Som-hil... Joanal... Machbet!... Shakespearal...
Jesús!... Gracies!... No hi ha de quel...

(Se continuará en el próximo número.)

La dependència

ANTES dependeixen, o son dependents, que francament, nosaltres no sabem qui escullir.

Perque la veritat, entre veure un tio que després de saludar-te, o no saludar-te, se rasca els panellons, o entendre's amb un dependent que també se'ls rasca, i ademés al saludar-te s'acaba de treure'l dit gros o l'index del nas, preferim la dependència.

Que s'hi ha posat el dit? Perfectament; es donà amb això se consola.

Ademés, suposem-nos que demanes uns guants.

Ve'l dependent, te posa'l coixí i comença la prova. No't vénen els guants; cara trista, desesperada, i per compte de donar-te'ls de gamusa, te'ls dona de pell de goc, o al menys amb cara de goc.

Ve la dependentà; te posa'l coixí; tira uns polvos, t'obre'l camí i tots els dits t'entren perfectament...

En l'entremig te suavisat dit per dit, lo mateix el gros, que l'index, que l'anular, que'l del mig... etz.

Deixes els guants i t'entres a una perfumeria. Es dependent i li demanes polvos. Te mira amb cara fosca i't treu polvos d'arroç, d'un arroç dolent, amb barreja de cigrons.

Es dependentà? Demanes polvos i te'ls dona perfumats i totl... Fins se posa ruborosa, que és lo que més encanta.

Els polvos servits amb aquest rubor tenen unes qualitats que no tothom estima.

Dependentes de farmacia n'hem vist poques; però també hi ha dones *equidistants*, molt equis, etz., de lo que és l'home.

An aquest últim li demanes una purga, te cobra dos rals i és tant grosser que no te la dona veritable.

Si és dona, li demanes, encar que sigui en broma, banyes d'apotecari, i te les posa a la mà, que és el lloc ont més noblement les pot posar.

També hi ha dependentes de metge que substitueixen la falta de l'ídem.

Arribes i preguntes pel doctor.

—No ha vingut—contesta,—però si es algo urgent, aquí estic jo.

De moment te ruboritzes, perquè la missió que portes no és de les més delicades; es a dir, sí, es de les *més delicades*.

—Li diré—contestes,—voldria veure'l metge, perquè jo tinc una cosa, eh? sab?

I no sabs què dir, per falta de resolució

Falta de resolució, sí; perquè en una sabateria demanaries uns *chanclos* resoltament.

I a una doctora d'aquestes no t'atreveixes a dir-li lo que tens.

Tret d'això, ho confessem amb tota ingenuïtat, que'ns donguin a escullir entre mil dependents i una dependentà.

Creiem que'l nombre no ofereix dubte i en la quantitat va la ganancia.

Doncs bé: deixarem els mil dependents i'ns tirarem a la dependentà.

No som molt egoïstes.

El mateix empleu

ES oficines d'una antiga i acreditada casa de comerç d'aquesta plaça, que fins fa poc estaven instal·lades en el pis de sobre mateix de la tenda, ont s'hi despatxa a la menuda, han sigut traslladades als baixos llindants amb la botiga.

Això ha donat lloc a que un dels clientst de la casa, previament convidat a veure les

noves dependències de la mateixa, felicités a l'amo per l'acert demostrat en les innovacions, brindant per la prosperitat del negoci i condolguent-se a la vegada de la pena que sentiria el *tenedor de llibres* (home, aquest, de caràcter molt expansiu i alegre) qui amb el canvi's veia privat tot de sobte d'admirar les boniques transeuntes d'aquell concorregut carrer, i digués a aquest:

—Amic, vostè s'hi aborrirà en aquests baixos.

—Per què? —preguntà l'aludit.

—Perque veig que aquí està d'esquena —digué'l client referint-se al carrer.

—No, senyor, no —rectificà en forma brusca l'altre.— Hi estic de dependent, com sempre.

Patins

Una de les moltes tentadores nimfes que patinen a l'*Iris Park*, preguntà a un dels membres de la nostra Associació (Paleo del Llanto, Iris Park), referint-se als patins:

—Què, que te'ls treus?

Responent nostre amic:

—Si es del teu gust... per què no, videta?

—Sabs lo que m'agrada amb deliri?
—Què?
—Un tall de magre fregat pel tomàtec.

ROCA

FULLES D'ESTATUA

LA VIDA DE LES CASADES, DEL DIVÍ ARETÍ

(Traduit del llibre *L'Obra del Diví Aretí*, que forma part de la Biblioteca «Els mestres de l'amor», publicada per Guillaume Apollinaire, Paris, 1909.)

(Continuació)

Nanà.—I per què—vaig preguntar-li.—Perque no és tot or lo que llus.—Còm? Si tothom us enveja!

—No has llegit lo que deia *El Progreso*?
—Què?
—Puro formidable. Las mujeres en la calle.

—Si vols, t'ho diré en plata: és un bon home, però sols m'alimenta de vent; i lo que a mi me falta, no m'ho dona pas. Ja sabs que no sols de pa viu l'home... Vaig comprendre que tenia tota la raó. Ella va dir-me aleshores: «Are veuràs amb què compto.» I portant-me a la cambra del costat, va mostrar-me lo que era el seu consol... A primera vista va semblar-me fornit. I la veritat és que, davant dels meus ulls, ella i ell me demostraren com en un instant poden forjar-se dos claus roents sobre una mateixa enclusa... Tot forjant els claus, ella deia: «Més m'estimo ser perversa i estar consolada, que ser honesta i no tenir consol.»

Antonia.—Paraules dignes d'ésser escrites en lletres d'or.

Nanà.—Ella se despedí aleshores del seu servidor, regalant-li una cadena que portava en el coll. Jo, folla

d'esperança, vaig besar-la en els ulls, en el front, a la boca, i corrent desseguida a casa per a veure si el meu marit havia ja vingut, vaig veure que no hi era encara. Aleshores la meua preocupació fou fixar-me si el meu criat era tan fornit i tenia les provisions de l'altre... Me dirigeixo a la cambra del meu criat, i al ser a la porta sento que parlen en veu baixa... Miro pel pany i veig que era la meua mare que havia pensat abans que jo en les seves petites necessitats. En aquell moment arribà el meu marit; vaig fer-me passar amb ell el caprici, no com jo volia, però de la millor manera que vaig poder.

Antonia.—I per què no com tu volies?

Nanà.—Perque qualsevol és millor que un marit. Aquí tens un exemple: lo que ens agrada dinar fóra de casa.

Antonia.—El fet és que'l canvi de vianda augmenta la gana.

Nanà.—Al cap d'algún temps, vaig tenir d'anar al camp, ont vivia una gran dama... que tenia desesperat al seu marit perque no volia viure sinó a fóra; quan ell volia fer-li veure els esplendors de la ciutat, ella responia: «Aquestes coses no'm satisfàn; en tinc prou amb el tracte de la gent senzilla.» I al seu marit, que tenia ocupacions, no li quedava altre remei que deixar-la sola a temporades...

Antonia.—Ja suposo a què obesa tant interès...

Nanà.—Obesa a un cert masover que valia per dos masovers.. Un home posseïdor d'un veritable magatzem de felicitat i que quan feia de jardiner en el jardí de la noble dama, era capaç d'inondar amb la mànegua tota la planúria!

Antonia.—Quina brutalitat!

Nanà.—La noble dama va explicar-m'ho fil per randa; estant un dia a la finestra, va veure'l en certa actitud i li semblà que tenia tres braços... Oh! Varen entrar-li unes frenesies inexplicables!

(Continuarà)

De Càla Vila

Dies enrrera els regidors i periodistes que freqüenten el despatx del nostre batlle varen mirar-se maliciosament al sentir el rumor d'una discussió que apropiats a una finestra sostenien dos regidors radicals.

—Que jo els tinc molt grossos!

—Que més els hi tinc jo!

—I cal! No són pas com els meus!

I discutint qui els tenia més grossos varen passar una estoneta amb gran satisfacció dels indiscrets oients.

Després varem averiguar que parlaven dels compromisos que tenien de col·locar quixalla a les colònies escolars.

I veritablement, tots dos varen demostrar tenir-los molt grossos.

..

En Marial és un regidor dels més trempats que corren. D'ell, l'altre d'a ens en varen contar una que demostra'l seu bon caràcter papitesc.

Diu que anava l'home en un vagó del tren ple de passatgers i enfront d'ell va sentar s'hi una dona molt xerraire. Aviat, com és costum en semblants casos, va generalitzar-se la conversa, que va recaure sobre lo que fan patir determinades malalties.

L'un ponderava els sofriments del dolor d'estómac. L'altre glorificava la coentor dels ulls de poll. Aquell glosava les engunies del mareig. Cadascú hi deia la seva.

De sobte la dona xerraire, encarant-se amb en Marial, va dir-li:

—Vostè no deu haver parit mai, senyor meu, quan parla aixís d'aquestes coses. Si hagués parit, sabria lo que és sofrir.

I en Marial respongué seriosament:

—A vos no vos deuen haver donat mai cap tanto als..... Si l'haguessiu rebut, sabríau lo que és patir de veres.

Era una resposta merescuda.

Cuplets

EL SALPASSER

(Musica de Lorito Real)

En un convent molt solitari
de les afores de Sarrià
hi han unies monges i novícies
que de tant guapes fan... pecà.

Tenen un lloro molt remurri
que jo no sé perquè serà,
pro lo cert és que sempre crida
quan veu que passa un capellà:

—Capellà de les monges, què és lo que portes?

Un salpassé! Un salpassé!

Veig la cua del diable per una escletxa.

Tapeu-la bé! Tapeu-la bé!

S'estava un dia una novícia
dintre la cel·la tot pregant,
quan un diable amb llarga cua
li entrà de sobte pel davant.

Tota esverada cridà auxili

però ningú va fer-ne cas,

sols va sentir cridà al llorito

parlant, com sempre, amb veu de nas:

—Capellà de les monges, què és lo que portes?

Un salpassé! Un salpassé!

Veig la cua del diable per una escletxa.

Tapeu-la bé! Tapeu-la bé!

La peça de punta

Una noia molt bufona se'n va anar l'altre dia a una merceria a comprar una peça de punta igual a una mostra que portava, però quan va anar a treure la mostra se va trobar que no la tenia dintre'l monedero.

La noia, no sapiguent què fer al veure que havia perdut la mostra se va quedar parada, però donava la casualitat de que les seves calces portaven punta igual a la que volia comprar.

La noia tenia certa confiança amb el dependent, però com que en mig de la tenda no volia ensenyar les

—Ai, nol, no'm parlis de pisos, perquè a sobre hi tinc un senyor que no'm deixa sossegar.

calces, li va dir al dependent lo que passava i a veure com se podria arreglar.

El dependent, veient l'ocasió que se li presentava de poder aprofitar-se d'alguna cosa, va dir-li que sense cuidado passés al departament que serveix de dipòsit i allí li ensenyaria la punta que portava a les calces.

Abans d'entrar, el dependent va fer-li senya a l'aprenent de que estigués al tanto per si venia l'amo, que s'en havia anat a dinar.

Una vegada estigueren dintre, la noia se va aixecar les faldilles poc a poc fins arribar a les calces.

El dependent, al veure la mostra va comprendre desseguida de lo que's tractava, i treient la peça que la noia volia n'hi va donar tota la que necessitava.

El mes d'agost representa pel *corrit* barceloní una època d'activa intervenció en la vida alegre de tots els pobles de Catalunya.

Aquest mes se celebra a tot arreu, i no hi ha dia sense que algun dels pobles que formen aquest principat segons els uns i comtat gran segons els altres, no'ns reclami l'assistència.

El *bolo* està a l'ordre del dia, i *manita* artista de primera, segona i tercera fila ha de pendre el tren també en primera, segona o tercera classe i seguida d'uns quants admiradors d'aquí va a vuidar o a omplir la seva xicra d'elixir verd i dolç que's fabrica a Barcelona.

Per lo demés, els Parks de totes menes estan vesants de gent que busquen adalerats la frescura combinada amb l'aparellament més o menys tranzitori.

L'*Iris Park* dona un ball titulat «El Rosal», que treu de pollaguera a tot l'especialíssim jovent en estat d'aprenentatge del ram de *corrits* futurs.

Vegent les parelles de l'*Iris Park* ens convencem de lo bé que's balla a Barcelona i observem amb satisfacció que hem entrat en la nova evolució del sistema de ballaruga que respon completament al primordial objecte de la dansa, aquell acte en virtut del qual una d'aquelles noies que son per a un rei posen per excusa o pretext la música que toquen per a agafar-se a un jove, ja sigui o no del seu agrado, i tots junts entregar-se als moviments propis de cada sexe seguint exactament els compassos de l'orquestra.

Aquesta definició es posa en pràctica exactament a Barcelona i ja va introduint-se pels pobles, treient-ne la mala costum de la dansa antiga que tenia per únic objecte el reventar parelles un cop estaven calentes.

El ball del «Rosal» donat a l'*Iris Park* posa una fita en l'història de la dansa a través de totes les Sales, des de el *Ruixador* (1808) fins a la *Bohemia* (1913).

El *Saturno Park* va elegir un dimars de moda per a obsequiar a la distingida concurrència amb un Corso blanc en la pista ondulatoria, que fou brillantíssim.

Hi vegèrem les més distingides hetaïres barcelonines, acompanyades dels amics que tenen la família fora, gentilment barrejades entre totes les dones, des de la poncella a punt de *carmello* fins a la que el *carmello* ja se li han menjat.

Molt bé en el *Saturno-Park*.

Turó-Park, lloc predilecte avui, obligat demà i necessari demà passat, segueix en èxit creixent i concorregut cada dia més.

Les seves atraccions agraden, i com tot lo que agrada son sempre repetides. Les seves *Verbenas* tenen un brill extraordinari i les seves rifes de bitllets de viatge ajuden a l'ensomni d'aquelles gentils barcelonines que patinant, patinant, volarien qui sab aont si treguessin el bitllet d'anar a París que l'etzar els ofereix en la taquilla.

Deia un dels nostres llegidors que en una sola nit havia estat en l'*Iris*, en el *Saturno* i en el *Turó Park*. Després diràn que a Barcelona no hi ha *camp-Park-corre*.

Folk-lore castellà

Infadigable i distingit folk-lorista don Jesús Pinilla ens envia el següent trovo que ha fet en els recons de la Vall de Ribas, ont estiuja, mentres fa interessants recerques dels derrers vestigis de la dominació castellana a Catalunya, cada dia més difícils i més rars i que escaparien segurament al més ardit folk-lorista, però no al senyor Pinilla que no se'n deixa escapar ni una.

TROVO

*De Maria Virgen pura
Nació Jesús Nazareno
para redimir la culpa
que causó el padre primero.*

Adán bien tuvo la culpa
y también su esposa Eva,
que nació Cristo no hay duda
pues todo el infierno tiembla
de Maria Virgen pura.

Apenas Adán comió
de aquella fruta vedada,
se alegró todo el infierno.
Para sujetar su espada
Nació Jesús Nazareno.

Toda la Trinidad en Junta
sentada con su corona,
estuvieron en consulta
en la segunda Persona
para redimir la culpa.

Cristo murió en un madero;
y allí derramó su sangre,
por librarnos del infierno,
de aquella pena tan grande
que causó el padre primero.

—Còm vol que la col·loqui?
—Assentada i que hi entri tota.

—Ja li ha passat la rableta a la feva dòna?
—Sí, an ella tot li passa desseguit.

Natació, belgues i mil coses més

Els del «Club de Natació» varen fer festa grossa l'altre dia. Varen guarnir una bassa dins del Port i varen fer venir uns belgues. No cal dir que va anar-hi molta gent. Hi havia uns 350 periodistes sportius i uns 40 plaquíferos (vulgo fotògrafs). No cal dir que no va faltar el gran Merletti...

Dessota d'un lluent d'aquell de carretera sense arbres vaig veure corre an en Fabregat, posar-se nerviós an en Vifias, vaig contemplar la feina dels nois de la «nata» i dels grogs del pis del davant i per ti vaig entusiasmar-me amb les coses dels de can «Swim ming» (carat, quin nom). No vaig perdre pas la tarde, sortint-ne trempat i amb la roba humida. Hi havia un bé de Déu de noies que vajal Pleguem.

Varen començar els imprescindibles «boy-scouts» amb una carrera. No varen atrevir-se a tirar-se a l'aigua vestits (no més tenen un trajo, pobres xicots) i varen fer un «deshabillé» a la vista del públic. Un d'ells va tardar la seva mitja horeta en treure's les calces. Déu no es en guard d'ofegar-nos aprop d'ell.

Un noi del «Victoria» s'en va endur la ídem. A l'Arnal i queia la baba de content.

No cal dir que amb motiu d'això, allò va estar ple de «boy-scouts» que's passejaven per tot amb aquella birra... de fusta.

Els nanos varen voler demostrar-nos que son capassos de fer carrera. I que ho fan com uns homes, val a dir-ho. Una senyora estava indignadíssima amb el seu fill, que a la cuenta va fer de les seves.

—En cuanto lo atrape, lo zurro.

—Pero, ¿qué ha hech? —vaig dir-li intrigat.

—Pues no lo ve usted?... Nada...

No ho vaig acabar d'entendre.

Va guanyar en Bardemàs. Diu que li varen donar carmetlos. Alça, noil

I anem amb els belgues de la autèntica Belgica.

Aquí estàvem acostumats a veure belgues de vi, que son gent que, la veritat, no filen pas gaire dret. Però els belgues d'aigua que varen fer de les seves l'altre dia, son uns trumfos. Corren més ells nedant, que en Cò darrera els «boy-scouts». Els de casa, pobrets! els perdien de vista. En Cuadrada prou va pensar, però cal Allí era per l'estil d'aquella motocicleta acuàtica que va inventar en Ricart de Mataró... Jo els faria nedar amb bocina.

Després, per fer el pinxo, varen voler ensenyar-nos com se neda. A tall d'aprenent, a tall de gandul, a cops de puny i a l'estil de torpiller. Ahir vaig ensajar-ho a l'«Astillero» i encare trec aigua. Déu haver-hi trampa. L'únic que no he provat és el nedar d'esquena. No vull que'm prenguin per altre.

Lo més atraient de la tarde, el «clou» que diu en Jaume de l'«Eden», varen ser els salts. En Balat, proclamat pels seus companys el «rei de la pirueta», va inventar el salt de la patacada. No costa gens. Consisteix en deixar-se caure d'esquena a l'aigua, i... pafl! Es un salt d'efecte. Després va fer el salt del mico amb fantasia berebere, gambito de cabali i recó francès. Diu que are per anar a Mònaco porta ensajats 99 salts amb truco que «epataràn» als monacans, o monaquins, o monaquesos o com dimoni es digui. Ja'l veurem a la revista «Pathé»...

En Sauvage va fer figa. El nom ja no m'agradava!

L'Andrieu va saltar amb «equidad y aseos». En Marcel (no confondre'l amb el «Mar i cel» que fa en Borràs) va inventar nou posicions. En Wilhote va saltar com els de casa. Això no fa belga. En Rotzky, el noi mimat del «Barcelona», va entusiasmar al «bello».

—Es un Adonis...—deia una senyoreta...

—No m'agrada que t'en adonis massa!...—va replicar-li el seu promès.

I per fi de festa varen jugar al water. Els belgues, que en saben la prima, varen dar noudisgustos an en Marcel. Està clar, pobre xicot, si no podia tenir-se dret!

En Barba, en Quintana i en Conesa varen vetllar per l'honor del carro, fent tres ficades amb el seu corresponent mullader.

—On connaît ça?—deien den Conesa els belgues... Vèsl ja li sabien el nom. Una cosa vaig notar. Sempre

la tocaven amb les mans i el jutge no'ls hi deia res. D'això en Grau no s'en sabia avenir.
I prou d'això.

Foot-ball

Poca cosa. L'«Espanyol» va jugar amb uns marinos. Diaen que tots plegats varen fer una cosa molt poc bonica. Els de casa varen guanyar per 5 indirectes a cap. Meno.

Els del «Barcino» no varen voler veure's les cares amb els segors de l'«Espanyol» perquè hi jogava l'Hodge. Vaja! que obligaran a l'«Espanyol» a posar-lo al tercer...

I com que'l lloc s'acaba i la mandra comença, plego.

TIVOLI.—Ha començat brillantment la temporada d'òpera. Amb la *Carmen*, va obtenir un envejable èxit la senyora Gilán, qui fa una excel·lent interpretació de la difícilíssima protagonista de l'obra. El tenor Elias, veritablement ens va sorprendre en el segon

acte (ont ens va plaure més), no volguent dir això que no tingués moments molt encertats en el reste de l'òpera.—Es digna també de lloança l'interpretació que del *Rigoletto* varen fer la sopràn senyoreta Farry, el tenor Mulleras, que ha guanyat molt, sobre tot en fraseig, i el bariton Navarro, que va dramatitzar amb art el tràgic bufó. Per tots hi va haver ovacions.

BOSQUE.—Amb els *Hugonots* varem tenir el gust d'aplaudir a l'esculptural Ilesco, que'ns va fer una artística *Valentina* i ont en Jordà, va ésser interromput en diferents passatges per grans aplaudiments. En *Sanmarco* molt segur i fogós en la segona representació que va cantar, doncs tenia menys nervis que en la primera nit, cosa fàcilment explicable. Molt digne en *Masià* en el *Marcello* i frasejant amb noblesa. Ah! El viola Navarro, en el *solo* del primer acte fet un músicàs. Enhorabona, jove.—Amb ple de gom a gom, el dissabte va fer-se la primera de *Fra Diavolo*. La partitura de l'*Auber* continua tan fresquívola, agradable i enginyosa com quan se va estrenar. Respecte a la popularíssima *Cassani*, hem de fer constar que la seva interpretació de la *Zerlina* es admirable. El seu triomf no's pot regatejar. Dona vida, gracia, ingenuïtat al personatge. D'ovacions, demanin. En *Gallofré*, molt acceptable i en *Serra* i en *Bruschi* varen estar molt barrilaires en els dos lladregots, veient-se obligats a bisar el duet còmic del darrer acte. En *Baratta* ovacionat en la sinfonia. Recomanem als amics i llegidors que vegin el *Fra Diavolo*, que és digne d'ésser vist i aplaudit, sense que a la sortida raquin els quartos deixats en la taquilla del *Bosque*.

EP!!! EP!!!

Adorables llegidores:

Estimats llegidors:

El PAPITU està recullint la primera serie dels seus extraordinaris i populars **Cuplets!**

Un llibre que sortirà el **dia 30** d'aquest mes i valdrà sols **un ral!**

Un llibre que l'any vinent guanyarà el premi Fastenrath en els Jocs Florals de Barcelona, i d'aquí a dos anys el premi Nòbel.

Un llibre verd i un llibre d'or!

Un breviarí del corrit i de la corrida, de l'home alegre i de la dona trempada!

Sabeu aquells *Cuplets del Tápame!* que promogueren conflictes d'ordre públic? Hi aniràn corregits i augmentats! Hi haurà cuplets completament nous!!

El **dia 30** disfrutareu si no us adormiu.

El tiratge serà de 500,000, però n'hi haurà per cinc minuts.

Grans detalls en el pròxim número. Corresponsals: demaneu desseguida!

Falten d'ones

QUEST títol, que sembla un anunci, no ho és sinó que és una exclamació que varem sentir un dia que varem tenir que anar a Igualada.

Vetaquí que'l tren que des de Martorell va a dita ciutat passa per un terreny molt montanyós; hi ha troços que aquest tren va molt poc a poc (tornant a la relació que m'he proposat relatar als devots llegidors de PAPITU), vetaquí que al sortir de Piera el tren casi s'aturava, quan un senyor que venia allà al cotxe s'alçà i dirigint la paraula a tots els presents exclamà:

—Senyors: baixem i pitjem tots a l'hora?

I un amic meu compta ràpidament els homes i d'ones del cotxe i contestà:

—Si volen que pitjem, que baixin també les senyores.

Lluna plena

La minyona del primer pis te la costum de sortir al balcó amb la senyora i regar les plantes.

Una tarde, cap allà les set va passar l'Emili per sota el balcó en el precís moment en que la criada donava suc a les flors.

Al adonar-se'n d'aquella lluna plena que feia l'Emili va restar boca-badat mirant enlaire, i al notar-ho la raspa, li va tirar l'aigua per sobre, posant-lo com un Sant Llützer.

—Maliats'ga! —va cridar l'Emili,— ja m'ho temia que aquesta lluna portaria aigua!

Un bon ofici

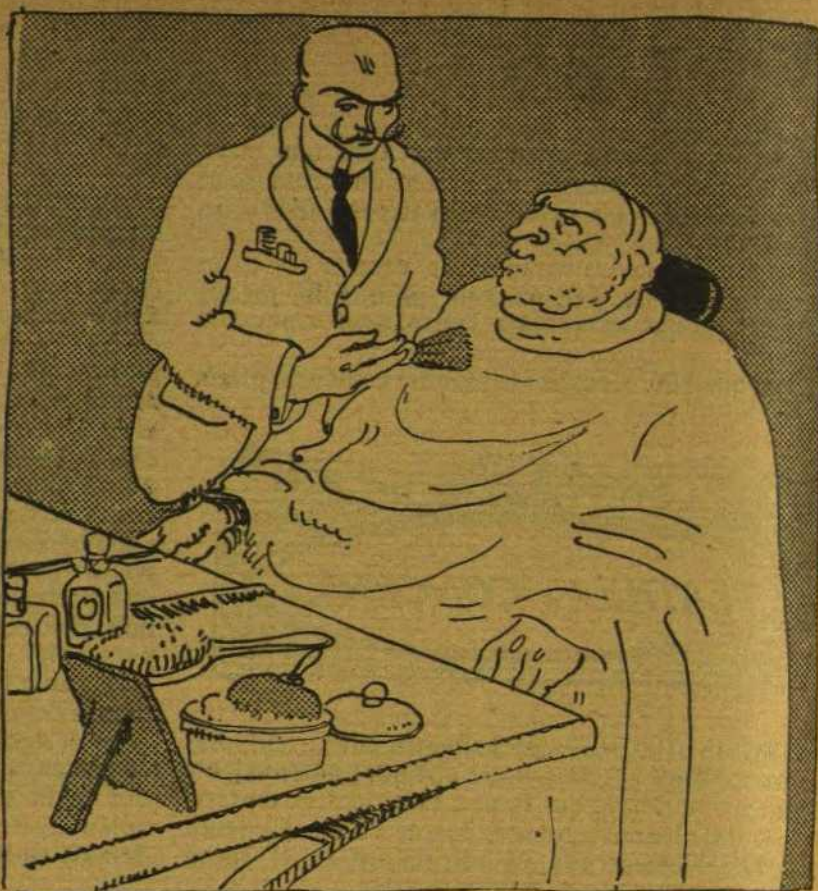
Dues amigues l'altre dia a la Rambla varen trobar-se, i abraçant-se i petonejant-se, una d'elles exclamà:

—Quants anys sense veure't! Què tal, com estàs?

—Jo, bé; i tu, Marieta?

—Ja ho pots veure, sense novetat. Quin ofici fas, amiga meva? —preguntà la dita Marieta.

—Fa tres anys soc punyatera, i'l meu marit toca la corneta.

—Vol fer el favor d'anar amb compte amb la broca? Velam si me la ficarà a l'ull.

Fet històric

En un poble de la provincia de Girona passà el fet original.

Un cobrador de lletres que va al poblet molt sovint a complir la seva missió, un dia havia cobrat en metàl·lic per valor de 15.000 pessetes, més que menys, quan al ser a l'estació varen venir-li ganes d'anar a visitar el número 100. L'home, desconfiat, s'emportà a dit lloc l'importat cobrat. I heus aquí que quan estava en el fort de la feina, sent xiular el tren.

S'arreglà tal com va poguer i pujà al tren, que ben just li va venir. Al posar el paquet en un dels prestatges (el tren ja havia arrancat) s'adonà que per compte d'haver agafat el paquet que contenia la quantitat, havia agafat el tapador d'aquell petit quarto. Les persones que, junt amb el cobrador, ocupaven un lloc en el vagó, no pogueren menys d'esclatar en grossa rialla. L'home, aveigonyit, no pensava sinó en el paradero de la quantitat cobrada. Al arribar a l'estació ja merà telefonà lo següent:

«Farla el favor de dir-me si han trobat un paquet en el número 100...?»

A lo que contestaren:

«Sí, senyor; però vostè també farà el favor de portar el tapador, que bona falta ens fa.»

El cobrador va caure damunt d'una cadira, satisfet, al veure trobat el paquet, a no ser lo qual pot ser se n'hauria fet l'estella.

Epigrames

Malalta estant la Pilar
del ventre, el metge digué:
—Per vostè posar-se bé
lavatives s'ha de dar.
Si vol les hi daré jo—
li va dir amb picardia.
—Per un cantó, bé ho voldria,
pro per altre cantó, no.

De tant anar de parranda,
a un tronera empedernit
el van operar anit
no puc dir a quina banda.
Mes si poseu atenció
tot seguit me compendreu,
doncs lo que'l metge li feu
va ser tallar-li el coll...—Oh!

Un d'aquestos que s'ixequen
amb la bomba del Torín,
se'n va anar amb una raspa
dilluns al vespre a cà'n Prim.
Un li va dir:—Pendràs mal
si caus i no prens les mides.—
I digué:—Cal quan m'aixeco
sempre porto salvavides.

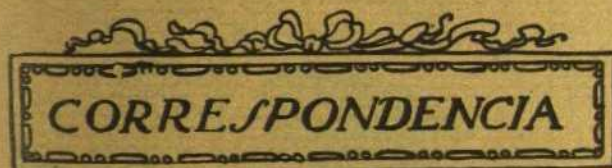

Se fa d'ous i de llet,
i quan surt no està quiet.

(La solució al número vinent.)

Solució al número passat:

L'EUGA

—*Ousa Rambu i C.*: L'aprofitarem com tres i dos fan cinc
—*Santiago Relós*: Es magnífic i serà publicat.—*P. Nuts*: Si
senyor: el varem publicar, però lo que ens envia aquesta set-
mana ho hem publicat en trenta mil formes diferents, arri-
bant a semblar mentida que'ls nostres escriptors i els nostres
llegidors no n'estiguin fins al cap-de-munt.—*Tit Ola KK.*: Ja
l'hem publicat en la mateixa forma. *Llum*: No's pensi que es-
tigueu del tot malament, vegi; li publicarem.—*D. Jaume Solde-
vila, de la Bisbal del Panadés*: Quant hi vol gastar?—*M. A. i
Krdem*: Home, home: miri que és molt.—*Un murri*: La pa-
raula Polla només té un sentit papitesc en castellà, i encare.
—*Un Fresquet*: Les gracies o mercès les hi dono jo a vostè.—
—*Un Zaquisant*: Li sortirà.—*Guinsa J.*: El seu article «Delícies

de l'istiu» és més llarg que la quaresma.—*Tòmalos Dámelos*:
Es gastadet.—*Un que sempre riu*: Ja s'ha publicat al PAPITU,
si mal no recordem.—*Papitu*: Acceptat.—*J. González*: No som
partidaris de lo actual.—*Kill de Monistrol*: Es poc nou per
ser de Monistrol de Montserrat.—*Tall Icons Arremien Gats
i C.*: Aprofitem alguna semblança.—*Chimonino de B. y C.*:
Sortirà.—*Pistracona*: Se li agraiex moltíssim la tristesa.—*Mi-
crobio chico sense c*: No és nou.

Faba i Figa: Tampoc ho és.—*Aramis o Mamis*: No en-
tenc bé el seu pseudònim. Lo que ens envia està bé i ho publi-
carem.—*Un de nou*: Mirarem d'arreglar-lo i el publicarem.—
S. Maka Ghunt: Es molt gastadet.—*Tramontana*: Passa a la
secció dels que són susceptibles de ser arreglats.—*Palco del
Llanto, Iris Park*: Amb el que vostès vulguin.—*Pitus*: Vostè
té setmanes de tot.—*Damià Magera*: Està bé, però l'assumpte
és altament gastat.—*Sanson*: Deixis créixer els cabells.—*Da-
vid Estapé Miquel*: Queden en cartera.—*M. El Ala Mes*: Mil
gracies. Mirarem d'aprofitar-ho.—*J. N.*: Els retirarem del
Concurs i obrarem segons el mèrit dels dibuixos, complint
les ordres que vostè encarrega.—*Un Pelut de casa la Lloro*: Es
gastadíssim.—*Currillo Travieso*: Digui a la pagesa de la tar-
tana que de cabres tant ne crien els homes com les dones.—
Miloca Rey d. ls contadors: Ens en quedem un.—*F. M. A.*:
Aquest és un d'aquells quèntos que rebem tot sovint i no'ls
podem publicar mai per qüestió de l'assumpte.—*T. Q. E.*:
Ens quedem l'endevinalla.—*Ana Ja*: Assumptes gastats.—
I. C.: Aquesta és la primera que rebo. Li he de dir que l'as-
sumpte és massa escabros i poc dissimulat.—*Fil-Roto*: La
publicarem.

Quimet Xera 45: No'ns atrevirem a publicar-ho encare
que l'assumpte fos nou, que no ho és.—*Al Part Bitté*: Es una
mica diluit.—*Roma Guerra*: Està molt bé. Ens quedem un xis-
to, els impossibles i l'anunci.—*Ki ki ri kik, Trompitxos de
Vich!*: El pseudònim serà tant nou com vulgui, però lo que
ens envia no ho és gaire.—*D. D. Capullo*: Es molt bonic i el
publicarem tocant-lo una mica.—*R. M.*: Es bonic i ho publi-
carem. Si vostè és de Tàrraga, ja farà el favor de saludar al
casat amb la noia de la fonda de l'Estació, an aquell senyor
castellà tan mal carat que es cuida de les tartanes; i al Barber
de la Plaça que hi ha al cap de vall d'aquell mateix carrer
que va de la fonda de l'Estació a la Carretera. Aquest barber
no'm coneix, però digui-li que sóc un senyor que s'hi va anar
a afaitar un dia a la tarde, farà cosa d'un mes, mentres ell
amb un altre discuteixen de si en Sarrias era millor que en Ma-
teu. El barber era partidari den Sarrias. El PAPITU no és ni
partidari den Sarrias ni den Mateu, però reconeix que tots
dos valen molt.—*Tap i Oca*: Estàn molt bé. No'ls publicarem
tots, però publicarem els millors. Salutí als de Figueres, que
és el poble aont arriben les mitjes com cal.

Palo del Llanto, Iris Park: Vostès, com els que ens hon-
ren sovint amb els seus treballs, tenen dies bons i dies que no
ho són tant.—*Khalen Dari*: Home, això seria ploure sobre
mullat. Miri que de sardines n'hem endossat als nostres lli-
gadors més que un rector no'n dallonses.—*J. Arrós*: No, senyor,
no és vostè. Es un altre jove que també és molt simpàtic. A
vostè li publicarem les semblances i els combles.—*Cisquet*:
Vostè té molt bona presentació, la veritat, però lo que ens
envia, que per cert està molt ben escrit, no's pot publicar per-
que la llei no ho permet.—*Un K te K el batall*: Surt.—*L'apre-
nent d'un cap pelat*: La posem en cartera.—*Contragut*: Aprofi-
tem la idea, desenrotllant-la.—*Palco del Llanto, Iris Park*:
Aprofitem lo que ens sembla bé.—*J. Bidet de Figueras*: No
és gaire nou, però això no vol dir que un dia o altre no surti.
—*Toful Semarruga*: Costa massa de llegir la seva escriptura.
—*Picarolet*: Un altre dia serà.

CONCURS DE DIBUIXOS I XISTOS

Lliga Cama, Tino, Eliseo de R.

Imp. J. Forta-Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

—Senyor comissari: aquell lladre té fam; fa moltes hores que no ha pres res.
—Doneu-li un rellotge.

—No convidi pas al banquer Sistacs, perquè seria capàs d'hipotecar les fonts baptismals.

—Es un bon casament: ell la farà marquesa.
—I ella'l farà cornut.

—Amb el de casa ja se sab: per cada déu vegades se'n queda nou.
—Si no fos aixís, potser cada nou mesos se'n hi quedaria déu.

DR. SERRALLACH

Consulta econòmica : De 7 a 9. — Jovellanos, 9

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. — Festius de 10 a 12

MATRIU I VIES URINÀRIES
DR. FARRÉ PIJUAN

Rambla del Mig, 7 pral.
(davant del Liceu)

Consultes { de 4 a 5 especial
de 6 a 8 econòmica

Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'n s'urt altra vegada el mal, lo que fa que novament se tori a prendre's mateixos arheol i sàndalo i s'esmortui altra volta; se deuen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts.

Amb les antigues especialitats Paradell res d'ixó succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'èxit.

Dr. M. CAMPS

VIES URINÀRIES
SÍFILIS - MATRIU
Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÒMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.ª. - (Entre Plaça A. López i Carrer Ampie)

de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

IMPOTENTES
CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA
EFICACIA Y EL CARÁCTER INOFENSIVO DE LAS
TABLETAS DE
ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMINENCIAS MÉDICAS

DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la QUÍMICA FABRIK GUESTROW-Guestrow (Alemania)

Almanac del PAPITU

1913

Ha sortit la segona edició

—Vol fer el favor de dir-me cap aont cau el Ninot?
—Sí, senyora: baixant a mà esquerra.